

Arrest

**nr. 120 112 van 4 maart 2014
in de zaak RvV X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 december 2013.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat S. JANSSENS die loco advocaat P. VANWELDE verschijnt.

Gezien de beschikking van 28 januari 2014 in toepassing van artikel 39/76, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

Gezien het schriftelijk verslag van de verwerende partij van 5 februari 2014.

Gezien de replieknota van de verzoekende partij van 18 februari 2014.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat hij geen geloof hecht aan verzoekers’ asielrelaas, omdat een loutere verwijzing naar de algemene situatie van ahmadi’s in Pakistan niet volstaat om te spreken van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade en omdat er in de provincie Punjab waaruit verzoekers afkomstig zijn geen gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om tot de ongeloofwaardigheid van het relaas te besluiten duidelijk uit de stukken in het administratief dossier blijken en dat deze motieven deugdelijk zijn. Zo heeft de commissaris-generaal vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de landbouwgrond die hij huurde dan wel kocht en over het ogenblik waarop hij geld leende en zijn problemen begonnen. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift geen argumenten aan die deze vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Ze voeren enkel aan dat het hier om minieme tegenstrijdigheden gaat die geen gevolg hebben voor hun algemene geloofwaardigheid. De Raad stelt echter vast dat deze tegenstrijdigheden betrekking hebben op wezenlijke onderdelen van het asielrelaas die de geloofwaardigheid van het relaas wel degelijk in het gedrang brengen. Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verder blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat de situatie van de ahmadi’s in Pakistan zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal zich ook bewust is van de hachelijke situatie waarin de ahmadi’s in Pakistan zich kunnen bevinden. Anderzijds blijkt noch uit de informatie in het administratief dossier, noch uit de door verzoekers aangehaalde informatie dat de ahmadi’s in Pakistan systematisch worden vervolgd. De hoedanigheid van ahmadi is op zich dus onvoldoende om een gegrond beroep op de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te doen gelden. Iedere aanvraag moet dan ook op individuele basis worden onderzocht en beoordeeld. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift aan dat verzoeker een specifieke taak vervulde binnen de ahmadigemeenschap en dat hij nauwe banden had met de kalif. Hij maakt echter niet aannemelijk dat hij op basis hiervan moet vrezen voor vervolging. Ook de commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoekers functie binnen de ahmadigemeenschap eerder een sociale functie was en dat hij niet echt als vertegenwoordiger van zijn gemeenschap naar buiten kwam en ook niet betrokken was bij bekeringsactiviteiten.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing vastgesteld dat er actueel voor burgers in Punjab geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers betwisten dit niet in hun verzoekschrift.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo’n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijken verzoekers niet aannemelijk te maken dat zij gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om

alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partijen is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat de verzoekende partijen niet aantonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.4.2.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd worden te reageren op de in de beschikking van 12 december 2013 opgenomen grond, verwijzen verzoekende partijen naar hun aanvullende nota en de nieuwe stukken die zij hebben neergelegd. Zij preciseren dat het zakelijk geschil met A. thans bewezen wordt door de originele stukken die zij hebben neergelegd. Zij wijzen erop dat zakelijke geschillen gebruikt worden om leden van de Ahmadi gemeenschap te vervolgen door klacht neer te leggen. Tevens wijzen zij op de actieve bijdrage van verzoeker aan hun gemeenschap in hun woonplaats. Zij stellen dat de plaats waar zij vandaan komen een stad is waarvan 95% van de populatie behoort tot de Ahmadi gemeenschap. Toch krijgen zij geen steun en bescherming van de Pakistaanse overheid en moeten zij zelfs wanneer ze naar het ziekenhuis gaan, of zo, eigen veiligheidsmensen meenemen. Verzoekende partijen stellen nog dat zij de keuze hadden tussen zelfmoord of vluchten. Verzoekende partijen besluiten dat hun leven niet veilig is en stellen dat op basis van deze gegevens en gelet op de guidelines en het arrest van het Europees Hof, zij erkend moeten worden als vluchteling.

1.4.2.2. In een aanvullende nota d.d. 20 januari 2014, aan de Raad aangetekend verzonden, leggen verzoekende partijen volgende nieuwe, door hen als volgt omschreven stukken neer: *“attest van het Human Rights Committee in de VK”, “voorstelling van het Human Rights Committee in de VK” en “huurovereenkomst met Arshed dd. 1.6.2010”.*

Verzoekende partijen geven in de nota kort aan, de woorden van de verantwoordelijke van het secretariaat F.A. citerende die de organisatie in een van de nieuwe documenten beknopt voorstelt, wat het Human Rights Committee juist is en doet. Vervolgens wijzen ze, citerende uit de bijgebrachte brief van deze organisatie, op de functie die verzoeker jarenlang voor de Ahmadi gemeenschap vervulde, en op het feit dat hun problemen ontstonden door een zakelijk geschil met Arshed. Verder wijzen ze erop het origineel voor te leggen van de huurovereenkomst die zij met Arshed hadden, met vertaling naar het Engels, welke volgens hen bevestigt dat verzoeker de grond niet kocht, maar dat de gewassen die erop stonden zijn eigendom waren.

De documenten herstellen, aldus verzoekende partijen, hun geloofwaardigheid en tonen het risico aan vervolgd te worden. Ze maken, zo opperen ze, de kans aanzienlijk groter dat ze in aanmerking komen voor de erkenning als vluchteling of voor de subsidiaire bescherming.

Bij beschikking van 29 januari 2014 verzocht de Raad het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een onderzoek te doen van de door de verzoekende partijen aangewezen nieuwe elementen en hem hierover schriftelijk verslag te doen binnen de acht dagen.

In diens schriftelijk verslag d.d. 5 februari 2014 wijst de commissaris-generaal vooreerst op en herhaalt hij de verschillende vaststellingen die hij met betrekking tot de door verzoekende partijen aangebrachte individuele problemen deed en op grond waarvan hij tot de ongelooftwaardigheid ervan besloot.

Aangaande de door verzoekende partijen neergelegde originele huurovereenkomst met de heer Arshed merkt de commissaris-generaal op dat dit document geen ander licht vermag te werpen op de gedane vaststellingen. Het betreft weliswaar een motief van de bestreden beslissing, doch een met een overtollig karakter. Immers, zo licht hij toe, waar de commissaris-generaal met dit nieuwe element niet meer betwist dat verzoeker mogelijks wel een overeenkomst afsloot met de heer Arshed inzake de verhuur van een stuk landbouwgrond, dient te worden vastgesteld dat dit document geen enkele indicatie bevat inzake de vermeende problemen van verzoekende partijen met de heer Arshed, welke zich pas na het afsluiten van deze overeenkomst zouden hebben voorgedaan.

De commissaris-generaal wijst er vervolgens op dat de door de verzoekende partijen voorgehouden vervolgingsfeiten des te ongelooftwaardiger zijn nu zij tot op heden nalaten hun concrete problemen te staven aan de hand van enig concreet document of attest, hoewel redelijkerwijze van hen verwacht kan worden dat zij hiertoe in de mogelijkheid verkeren, gelet op het gegeven dat zij heel hun leven in de stad Rabwah, de hoofdstad en het administratieve centrum van de Ahmadi's, woonden en zij er, onder meer gelet op verzoekers rol, gekend zijn binnen de lokale Ahmadi gemeenschap.

Betreffende het door verzoekende partijen voorgelegde attest van het Human Rights Committee in het Verenigd Koninkrijk, meent de commissaris-generaal dat dit evenmin elementen bevat die een ander licht zouden kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing. Verwijzende naar de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van UNHCR van 14 mei 2012, naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012, alsook naar het door verzoekende partijen aangebrachte attest van het Human Rights Committee in het Verenigd Koninkrijk, benadrukt de commissaris-generaal dat een individueel onderzoek nodig is en noodzakelijk blijft om na te kunnen gaan of er voor verzoekende partijen *in casu* nood is aan internationale bescherming waardoor de stelling als zou verzoekers loutere betrokkenheid binnen de lokale Ahmadi gemeenschap in Rabwah *an sich* reeds een teken van betrokkenheid en toewijding uitmaken, zoals gevisieerd door het Pakistaanse strafwetboek, toch wel enigszins genuanceerd dient te worden. De commissaris-generaal stelt dat uit het geheel van de motieven blijkt dat verzoekende partijen er niet in geslaagd zijn aan te tonen dat zij in Pakistan om religieuze redenen werden vervolgd. Uit de verklaringen van verzoeker kan, aldus de commissaris-generaal, niet worden afgeleid dat deze nood had of heeft om zijn geloof en activiteiten buiten zijn lokale gemeenschap te belijden, en al helemaal niet dat dit een wezenlijk onderdeel van zijn identiteit uitmaakt, zoals gesuggereerd in het door verzoekende partijen neergelegde attest. Men kan, zo merkt de commissaris-generaal, niet zonder meer stellen dat elke Ahmadi die betrokken is binnen die gemeenschap zonder meer in aanmerking komt voor een internationaal beschermingsstatuut. Een individuele appreciatie blijft te allen tijde noodzakelijk. De commissaris-generaal wijst erop dat het profiel en de positie van verzoeker binnen de lokale Ahmadi gemeenschap aandachtig werd onderzocht en hij vraagt met aandring dat men het geheel van de motieven van de bestreden beslissing tot zich laat komen en zich niet zonder meer beperkt tot de uitvergroting van enkele zinsneden. Hij herhaalt dat het louter uitoefenen van activiteiten zoals deze van verzoeker *an sich* onvoldoende is om in aanmerking te komen voor een internationaal beschermingsstatuut en stelt, hieruit citerende, dat dit bovendien bevestigd wordt in het door de verzoekende partijen aangebrachte attest. Dat verzoekende partijen geen problemen kenden omwille van deze activiteiten binnen de lokale Ahmadi gemeenschap blijkt voorts niet alleen uit het gegeven dat zij doorheen hun verklaringen op het Commissariaat-generaal nooit melding maakten van enige vrees, noch problemen welke rechtstreeks te maken zouden met die activiteiten, doch voornamelijk uit de vaststelling dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partijen naar voren gebrachte asielaanbod, en er bijgevolg evenmin enige reden is om aan te nemen dat zij in Rabwah -een stad waar de Ahmadi gemeenschap overigens 97% van de bevolking vertegenwoordigt- daadwerkelijk enige problemen kenden omwille van hun geloof en verzoekers betrokkenheid binnen de lokale Ahmadi gemeenschap aldaar. De commissaris-generaal herhaalt dat de loutere verwijzing naar een risicoprofiel niet volstaat om internationale bescherming te

bekomen en stelt dat *in casu* het objectief karakter van de vrees ontbreekt nu verzoekende partijen onvoldoende elementen hebben aangebracht waaruit kan worden geconcludeerd dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Tot slot oppert hij dat het neergelegde attest een loutere appreciatie vanwege die belangenorganisatie betreft op basis van de enkele verklaringen van verzoekende partijen, doch nergens uit dit attest kan worden afgeleid dat deze organisatie kennis heeft van de diverse motieven van de bestreden beslissing en meer specifiek die met betrekking tot de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag, wat, zo meent hij, weinig ernstig is, te meer nu deze organisatie zelf aangeeft dat verder onderzoek noodzakelijk is een zaak zoals deze van verzoekende partijen. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers ingeroepen problemen en vrees kan er, zo besluit de commissaris-generaal, evenmin rekening worden gehouden met de opmerking in het attest als zouden de problemen van verzoekende partijen typerend zijn voor de problemen waarmee Ahmadi's in Pakistan te maken hebben.

In hun replieknota van 18 februari 2014 wijzen verzoekende partijen erop het enige mogelijke bewijs van hun relaas te hebben meegedeeld, met name de huurovereenkomst met Arshed. Verwijzende naar hun eerder afgelegde verklaringen op het Commissariaat-generaal en de informatie van Cedoca, stellen ze geen bewijs te (kunnen) hebben van de lening aan Arshed, van het bezoek bij de politiekantoren waar ze weigerden hun klacht te noteren, en van de illegale huiszoeking bij hen thuis. Verzoekende partijen opperen dat hun relaas samenhangend is met de objectieve inlichtingen betreffende de situatie van Ahmadi in Pakistan, stellen dat dit wordt bevestigd door het Human Rights Committee in het Verenigd Koninkrijk, en vragen de toepassing van het voordeel van de twijfel. Gezien de situatie van Ahmadi in Pakistan, hun profiel en hun vorige problemen, lopen ze een serieus risico op vervolging als ze geen internationale bescherming moesten krijgen. Ze citeren uit het door hen neergelegde attest van het Human Rights Committee in het Verenigd Koninkrijk volgende passage (welke ze deels als volgt onderlijnen): *"If he can establish and show that it is very important for him to pray, go to the mosque and carry out the daily activities of a Muslim which he is prevented by the anti-Ahmadiyya laws then he is in need of protection but verification should be sought from the Community's headquarters in Pakistan and from the Ahmadiyya Muslim Community in Belgium. If this is established then he is in need of protection under the Refugee Convention"*. Dit is, zo merken ze op, de toepassing van de nieuwe richtlijnen uitgesproken door het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk op 13 november 2012 over de nood aan bescherming van Ahmadi uit Pakistan. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft, aldus verzoekende partijen, recentelijk deze richtlijnen als referenties gebruikt in een zaak tegen Frankrijk. Het Human Rights Committee in het Verenigd Koninkrijk heeft, zo vervolgen ze, een onderzoek bij de Ahmadi gemeenschap in België en in Pakistan voorgeschreven om te bevestigen dat het van belang is voor verzoeker te bidden, naar de moskee te gaan en dagelijkse activiteiten als een moslim uit te voeren. Als het, aldus verzoekende partijen, inderdaad van belang is voor verzoeker, dan moeten hij en zijn familieleden een internationale bescherming krijgen. Verzoekende partijen stellen dat uit de eerder door hen aan de commissaris-generaal voorgelegde stukken het behoren van verzoeker tot de Ahmadi gemeenschap in Pakistan en België en het gewicht van de Ahmadi godsdienst in hun leven blijkt, en dat het Human Rights Committee in het Verenigd Koninkrijk deze eerder in het kader van hun asielaanvraag neergelegde documenten niet kent. Ze verwijzen voorts naar eerder afgelegde verklaringen inzake de functie van verzoeker en van andere familieleden binnen de Ahmadi gemeenschap en wijzen op de twee als bijlage aan hun replieknota gevoegde attesten van het Ahmadiyya Muslim Association in België waaruit volgens hen blijkt dat zij actieve leden van de Ahmadi gemeenschap zijn. Als er nog twijfelen waren over het feit dat het voor hen van belang is hun geloof te kunnen uiten in de zin van de Engelse rechtspraak vragen zij, zo merken ze op, de nietigverklaring van de bestreden beslissingen zodat ze weer verhoord kunnen worden op dit punt. Verzoekende partijen besluiten een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aan te tonen, minstens bestaan er, zo menen ze, zwaarwegende gronden om aan te nemen dat wanneer zij naar hun land van herkomst terugkeren zij een reëel risico zouden lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

1.4.2.3. De Raad ontkent niet dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan kan verontrusten. Gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij mogelijk worden onderworpen, is een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier, SRB "Pakistan" "Ahmadiyya Muslim Community" van 29 maart 2013). Anderzijds blijkt geenszins uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er in Pakistan sprake is van een systematische groepsvervolging van de Ahmadi. De hoedanigheid van Ahmadi is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op het vluchtelingschap te doen gelden of een reëel risico op ernstige schade. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis. Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, wordt dit bevestigd door de UNHCR in de

“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan” van 14 mei 2012, en wordt ook in de door de verzoekende partijen aangebrachte brief van het Human Rights Committee in het Verenigd Koninkrijk meermaals en uitdrukkelijk gesteld dat bijkomend individueel onderzoek nodig is (om na te gaan of er voor verzoekende partijen *in casu* nood is aan internationale bescherming). Een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi gemeenschap, volstaat aldus niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van hun vraag naar internationale bescherming, waarbij zij hun vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade *in concreto* dienen aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. Ook uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012 kan niet worden afgeleid dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

1.4.2.4. De Raad stelt vast dat de door de verzoekende partijen bij hun aanvullende nota aangebrachte nieuwe elementen geen ander licht werpen op de ongeloofwaardigheid van hun relaas en zij de geloofwaardigheid ervan geenszins vermogen te herstellen.

De neergelegde huurovereenkomst met de heer Arshed toont enkel aan dat verzoeker met voormeld persoon in juni 2010 een overeenkomst afsloot, doch dit document bevat geen enkele informatie over of verwijzing naar de problemen die verzoekende partijen beweerdelijk nadien met hem zouden hebben gekend. Het vormt derhalve geenszins een begin van bewijs van die beweerde, doch ongeloofwaardig bevonden problemen.

De mail van de verantwoordelijke van het secretariaat, F.A. genaamd, waarin deze de organisatie voorstelt, beschrijft kort wat het Human Rights Committee in het Verenigd Koninkrijk is en doet, doch niets meer dan dat.

De door de verzoekende partijen als ‘attest’ aangeduide rapport van het Human Rights Committee in het Verenigd Koninkrijk betreft, zo oordeelt de commissaris-generaal terecht, een loutere appreciatie vanwege deze belangenorganisatie op basis van de enkele verklaringen van verzoekende partijen. De organisatie gaat louter uit van de waarachtigheid van die verklaringen, zonder die verklaringen, het tegendeel blijkt althans niet, in vraag te stellen. Nergens uit de brief kan worden afgeleid dat de betreffende organisatie kennis heeft van de diverse motieven van de bestreden beslissingen en meer specifiek van die op grond waarvan tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoekende partijen ingeroepen vervolgingsproblemen werd besloten.

De door de verzoekende partijen aangebrachte nieuwe elementen vormen, in tegenstelling tot wat zij op algemene wijze voorhouden, geenszins een begin van bewijs van het zakelijk geschil dat zij met A. zouden hebben gehad en de daaruit voortvloeiende problemen.

1.4.2.5. Waar verzoekende partijen, verwijzende naar Engelse rechtspraak, benadrukken dat het voor hen van belang is hun geloof te kunnen uiten, stelt de Raad vast dat zij tijdens hun verschillende gehoren geen melding maakten van andere concrete problemen in hun land van herkomst dan deze die zij beweerdelijk zouden hebben gekend met Arshed van wie zij een stuk landbouwgrond nabij hun woonplaats huurden, problemen waaraan echter geen geloof wordt gehecht. Verzoekende partijen maakten voor het overige -noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch nadien op het Commissariaat-generaal- niet het minste gewag van andere concrete problemen die zij omwille van hun Ahmadi-geloof of om andere redenen zouden hebben gekend, doch gaven daarentegen aan naast die beweerde, doch ongeloofwaardig bevonden problemen met Arshed geen andere problemen te hebben gekend. Zo verklaarde verzoeker aan de commissaris-generaal dat hij voor de problemen met Arshed een normaal en goed leven had en tevreden was in zijn land, dat als Arshed hem zou vergeven, hij daar zou blijven en alles zou terug verdienen, maar dat laatstgenoemde hem niet in leven wil laten, dat hij daar graag woonde en een goed leven en voldoende geld had en zijn gezin kon beschermen en voorzien van alles wat ze nodig hadden, en dat hij geen problemen had, maar door dit probleem met Arshed besloot te vertrekken (gehoorverslag CGVS verzoeker 23 augustus 2013, p. 4, 14 en 21). Op de vraag van de commissaris-generaal wat hij vreest indien hij met zijn gezin zou terugkeren naar Pakistan, stelde verzoeker dat Arshed hem zal vermoorden en zijn kinderen tot wees maken (*Ibid.*, p. 13). Verzoeker, die op het einde van het verhoor op het Commissariaat-generaal, wanneer hij hier expliciet naar werd gevraagd, uitdrukkelijk verklaarde alle belangrijke elementen te hebben verteld in verband met de reden waarom hij niet naar Pakistan kan terugkeren (*Ibid.*, p. 21) maakte, zo weze herhaald, op geen enkel moment melding van andere problemen dan deze met Arshed. Zijn echtgenote, thans verzoekster, deed dit evenmin, doch gaf daarentegen uitdrukkelijk aan naast de door haar en haar man aangehaalde

problemen met Arshed geen andere ernstige problemen in Pakistan te hebben (gekend) (gehoorverslag verzoekster 23 augustus 2013, p. 9). Verzoekende partijen maakten tijdens hun verschillende gehoren op geen enkel ogenblik melding van enige vrees of problemen welke (rechtstreeks) te maken zouden hebben met hun activiteiten voor en verzoekers functie binnen de lokale Ahmadi gemeenschap, waarvan ze niet (lijken te) betwisten dat deze eerder sociaal was en dat verzoeker niet echt als vertegenwoordiger van zijn gemeenschap naar buiten kwam en hij ook niet echt betrokken was bij bekeringsactiviteiten.

Dat verzoekende partijen, uit wier verklaringen niet blijkt dat hun geloofsbelijdenis en activiteiten het niveau van de lokale Ahmadi gemeenschap in Rabwah overschrijden, in hun verzoekschrift en nadien ter terechtzitting plots beweren problemen te hebben omwille van hun Ahmadi-geloof, zoals o.a. het feit dat zelfs wanneer zij naar het ziekenhuis of zo gingen zij veiligheidsmensen moesten meenemen, iets waar ze eerder tijdens hun gehoren met geen woord over reppen, en omwille van hun activiteiten voor en verzoekers functie binnen de Ahmadi gemeenschap, is, gelet op het voorgaande, dan ook allerminst ernstig. Hun beweerde problemen en hun vrees voor vervolging omwille van hun geloof wordt verder gerelativeerd door de vaststelling dat verzoekende partijen ter terechtzitting zelfs stellen dat zij afkomstig zijn van een plaats waarvan 95% van de populatie behoort tot de Ahmadi gemeenschap, wat bevestigd wordt door de SRB van 29 maart 2013, p. 5.

De door de verzoekende partijen neergelegde brief van het Human Rights Committee in het Verenigd Koninkrijk wijzigt niets aan het voorgaande, nu zij geen weet hebben van voorgaande concrete en pertinente vaststellingen zoals die o.a. en in het bijzonder met betrekking tot de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid ervan, kan er, zo wordt terecht en op pertinente wijze in het schriftelijke verslag geoordeeld, geen rekening gehouden worden met de opmerking in voormeld attest als zouden de problemen van verzoekende partijen typerend zijn voor de problemen waarmee Ahmadi's in Pakistan te maken hebben.

1.4.2.6. Zoals reeds werd opgemerkt, dient iedere asielaanvraag (individueel) beoordeeld te worden op zijn eigen merites. Een verwijzing naar (algemene informatie omtrent) de algemene veiligheidssituatie en het sektarisch geweld in Pakistan volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier echter, gelet ook op de ongeloofwaardigheid van hun relaas, geheel in gebreke.

Verzoekende partijen tonen niet aan, noch maken zij aannemelijk dat zij in hun land van herkomst om religieuze redenen werden vervolgd, noch kan uit hun verklaringen worden afgeleid dat, zoals in het door hen neergelegde attest wordt gesuggereerd, zij nood hadden of hebben om hun geloof buiten hun lokale gemeenschap te belijden en al helemaal niet dat dit een wezenlijk onderdeel van hun identiteit uitmaakt.

De door de verzoekende partijen als bijlage aan hun replieknota gevoegde attesten d.d. 17 februari 2014 van de "Ahmadiyya Muslim Association Belgium" doen geen afbreuk aan het voorgaande. Hierin wordt immers louter en alleen gesteld dat verzoekende partijen vanaf hun geboorte Ahmadi zijn en dat zij actieve leden waren van hun lokale gemeenschap in Pakistan, hetgeen niet wordt betwist. Uit de attesten blijkt niet en kan geenszins worden afgeleid dat verzoekende partijen omwille van hun geloof en hun activiteiten voor de lokale Ahmadi gemeenschap in Rabwah, in hun land van herkomst worden bedreigd en vervolgd of er een reëel risico op ernstige schade lopen. De stukken bevatten geen enkele informatie met betrekking tot de door hen ingeroepen vervolgingsproblemen en vermogen dan ook geenszins de geloofwaardigheid ervan te herstellen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen de verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS